

[Statsministeren]

Når vi valgte den sidste løsning, også med de ulemper med hensyn til kommissionens størrelse, det kan betyde, skyldes det en opfattelse af, at mediepolitikken foruden at være afhængig af tekniske problemer i høj grad er afhængig af holdninger og synspunkter. Mediekommissionen skal derfor ikke være en lukket kommission; tværtimod skulle dens virksomhed gerne give anledning til debat i hele befolkningen, også medens den arbejder.

Om sammensætningen kan jeg i øvrigt sige, at jeg i går har sendt folketingets kulturudvalg en liste herover. Med hensyn til økonomien skal jeg oplyse, at vi er i gang med at søge de bevilgende myndigheder om en bevilling på årligt 600.000 kr. til kommissionens arbejde. Jeg kan i den forbindelse tilføje, at vi udtrykkeligt har pålagt kommissionen at redegøre for de økonomiske konsekvenser af de forslag og indstillinger, den fremkommer med. Det er et pålæg, som regeringen i øvrigt vil give alle andre kommissioner.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvilke tidsfrister der er sat for afgivelse af betænkning, kan jeg oplyse, at der ikke er sat nogen sådan frist, men at det er kommissoriet, der berettiger kommissionen til at afgive delbetænkninger om de enkelte problemkredse, ligesom regeringen også har forbeholdt sig ret til at lade forslag til foranstaltninger på medieområdet forelægge kommissionen til udtalelse.

Dette er baggrunden for og oplægget til nedsættelsen af mediekommissionen.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Jeg vil gerne takke statsministeren for redegørelsen, og jeg er især glad for den ene del af svaret. Jeg synes, det er godt, at vi får en mediekommission, der kan tage sig af den samlede mediepolitik. Jeg er enig med statsministeren i, at der sker utrolig meget på medieområdet i dag, og at det er helt nødvendigt, at dette styres ud fra samfundsmæssige hensyn og ikke ud fra, hvad erhvervslivet måtte finde profitabelt.

Men hvilke færdselsregler er det, der skal bruges? Hvordan sikrer vi os, at de udarbejdes? Jeg mener, at den målsætning, at man skal have en samlet mediepolitik, er i modstrid med det faktum, at kommissionen

udelukkende skal udarbejde delbetænkninger om de enkelte problemkredse. Man kunne frygte, at dette netop ville medføre, at man anskuer ét problem ad gangen uden at få den ønskede sammenhængende politik på dette væsentlige område.

Den anden del af kommissionens opgave er jeg noget mere betænkelig ved, og det er nok den væsentligste grund til, at vi har rejst denne debat. Regeringen har forbeholdt sig retten til at lade forslag til foranstaltninger på medieområdet forelægge kommissionen til udtalelse, og det er det, vi allerede har set har virket forsinkende på en række problemer, der har været oppe i kulturudvalget. Derfor vil jeg gerne spørge statsministeren, om vi kan få en garanti for, at tingene ikke bare bliver overladt til mediekommissionen, fordi regeringen i øvrigt ikke ved, hvad den skal stille op med en del af forslagene, og at kommissionen på den måde kommer til at virke som en syltekrukke for disse forslag.

På radioområdet ligger der efterhånden så mange forslag fra folketingets partier, at der burde være materiale nok til, at vi på det område kunne nå frem til en politisk forhandling af de stillede forslag. Men også her lyder det i kulturudvalget, at vi må afvente mediekommissionens arbejde. Vi har forslag om strukturen og styrelsen af Danmarks Radio, vi har forslag om TV 2, vi har forslag om reklame, og vi har forslag om lokalradioer. Om sidstnævnte er det flere gange fremhævet, at nu må der snart ske noget, men så får man at vide, at der skal nogle forsøg til. Og når disse forsøg så er tilendebragt og der foreligger rapporter, får man at vide, at det er nødvendigt med endnu en forsøgsperiode. Og sådan kan vi blive ved. Nu er vi efterhånden kommet til, at vi har forsøgene, men nu venter vi så på mediekommissionen.

Vi mener, at der på en række områder er lavet et så omfattende forudgående arbejde, at det, der mangler, kun er en politisk stiltingtagen, og mit spørgsmål skal så være, om det er beslutningsangst på disse områder, der nager regeringen, siden man forsøger at presse alt muligt over i denne fremtidige mediekommission. Vi må vel forvente, at mediekommissionen skal opstille alternative løsninger, hvorefter det er os, der træffer de politiske afgørelser, og ikke omvendt.

Noget af det, vi gerne vil vide, er, om det er mediekommissionens opgave f. eks. at